

Egelsaaltid har det villet lykkes Udvalget at finde den samme ledende Tanke i de to forelagte Lovudkast; thi medens det ene af dem gaar ud paa ved direkte Hjælp og ved dertil knyttede Betingelser at lade Moderlandets Lovgivningsmagt gribe umiddelbart ind i Den St. Croix indre Anliggender og saaledes at gøre et Skridt tilbage henimod Tilstanden førend Kolonialloven og at forøge Moderlandets og altsaa tillige Kolonialministerens Ansvar med Hensyn til de paagjældende indre Forholds Udvikling, gaar det her foreliggende Lovforslags anden Del væsentligt ud paa at berøve Ministeren Midlerne til at forstærke sig overordnet sagkyndig Bistand til at bære det ham som Kolonialminister saavel ligeoverfor Moderlandet som ligeoverfor Verne paahvilende Ansvar.

Udvalget har saaledes maattet savne den Vejledning i sine Betragtninger over den fremtidige Ordning, som et omfattende Regjeringsprogram eller, i Mangel deraf, en tydeligt fremtrædende ledende Regjeringsstanke vilde have kunnet yde det; men det har dog paa den anden Side netop i denne Omstændighed maattet finde en Opfordring til at udtale, hvilken Opfattelse af de paagjældende Forhold det selv — igjennem Behandlingen af de to af Regjeringen forelagte Lovforslag — er kommet til.

Da Grundtanken i Kolonialloven af 27de Novbr. 1863 — den nemlig gjennem finantciel Selvstændighed og Deltagelse i Lovgivningsværket at føre Vernes Befolkning frem til Selvstyrelse — maa erkjendes for at være rigtig, kan Kolonialloven vistnok betragtes som „en endelig Ordning“, saalænge som hin Grundtanke fastholdes, og Forandringerne i de enkelte Bestemmelser kun gaa ud paa at lade den træde klarere frem og at lette dens Gjennemførelse*).

*) Det vilde maasse i sin Tid have været rigtigere enten at overføre de paa de engelske Der indførte Forsatninger paa vore danske Der, hvorved man vilde have vundet at kunne støtte sig til de paa de engelske Der vundne Erfaringer samt til den hele engelske konstitutionelle Overlevering — eller ogsaa at opretholde Borgerraadene ved Siden af de nye Kolonialraad, og saaledes at bygge videre paa det Bestaaende og bevare Noget af vore Ders egenbommelige Udvikling.

Der findes nemlig Bestemmelser i Kolonialloven, som ikke blot hidrage til at gjøre den til et tungt og ubekvent Apparat, der arbejder med endel Friktion, men som ogsaa synes egnede til at hæmme og vanskeliggjøre Udviklingen i den af Loven betegnede Retning. Udvalget formoder, at det er disse Bestemmelser, som have fremkaldt det nu, navnlig paa Verne St. Thomas og St. Jan nærede Dunse om en Revision af denne Forsatningslov, og uagtet det er tilbøieligt til at antage, at den egentlige Anledning hertil, idetmindste for en Del, maa søges i den Maade, hvorpaa de nævnte Bestemmelser ere blevne opfattede og anvendte, tror det dog — som Sagen nu staar — ogsaa paa sin Side at burde anbefale en Revision af Koloniallovens Enkeltheder, for at den kan i fuldt Maal blive skiftet til at opfylde sin Hovedbestemmelse, den at vække og vedligeholde Befolkningens Interesse for Bestyrelsen af Vernes offentlige Anliggender og at fremme Udviklingen i Retning af finantciel Selvstændighed, Selvstyrelse og Selvhjælp.

I saa Henseende bør det da ogsaa komme under fornyet Overvejelse, om ikke idetmindste en vis bestemt Del af den lovgivende Myndighed bør helt og endeligt henlægges til Verne, og om der ikke maatte kunne tilstaa dem en virkelig kommunal Selvstændighed, lignende den, som t. Ex. Kjøbenhavns Kommune besidder.

Men naar Udvalget ikke tager i Betænkning at tilraade en Revision af Kolonialloven i den ovenfor antydede Retning, bør det dog tillige udtale, at Betingelserne for den Udvikling, som efter dets Opfattelse bør tilstræbes, ere tilstede i en noget forskjellig Grad i de to paagjældende Samfund, nemlig St. Croix paa den ene og St. Thomas med St. Jan paa den anden Side.

Man har imidlertid foretrukket, ved at faste Blifvet paa de i Moderlandet indførte politiske Institutioner, (jfr. Ministerens Udtalelse ved Lovforslaget af Koloniallovudkastet; Nøgledagstidende for 1863, Sp. 29), at slaa ind paa en ny — fra de anførte forskjellig — Vej, og denne Vej bør man efter Udvalgets Formening ikke nu atter forlade, i ethvert Fald ikke, uden at Sagen har været gjort til Gjenstand for en alvorlig og alsidig Overvejelse, saavel paa Verne som i Moderlandet.